

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9485 van 2 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X,
die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X, op 7 februari 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 december 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 december 2007 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden, bij aangetekend schrijven van 13 december 2007, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 28 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste bestreden beslissing, die op 11 januari 2008 ter kennis werd gebracht aan verzoekers, is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Dat het gemotiveerd schrijven aangeeft dat bij de asielaanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken 'een aantal stukken voor(gelegd) (zijn) aangaande zijn identiteit' en dat onze dienst die stukken in het dossier kan bekijken. Dat het verzoeg verder gaat door te stellen dat betrokkene nooit een paspoort heeft gehad en dat blijkbaar hij ook niet beschikt over een 'ander identiteitsdocument, gezien deze door de Iraanse politie in beslag was genomen'. Dat nadien de Vluchtelingenconventie van Genève wordt ingeroepen en betrokkene vrees voor vervolging zodat betrokkene zich niet tot zijn autoriteiten kan wenden om een 'vervangdocument' voor te leggen. Dat ook nog wordt verwezen naar het beroep dat betrokkene instelde bij de Raad van State (RvS) tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Dat ook nog wordt gesteld dat tot heden de identiteit van betrokkene niet in vraag werd gesteld.

Dat dit geheel aan argumenten niet overtuigt waarom de betrokkene niet een afschrift voorlegt van ofwel de identiteitskaart ofwel het paspoort.

Dat ten eerste niet kan worden verwezen naar 'documenten' voorgelegd in het kader van een andere procedure. Dat een aanvraag op basis van artikel 9ter bij indiening volledig dient te zijn wil de aanvraag ontvankelijk worden verklaard. Dit betekent dat bij de indiening alle nodige stukken en informatie toegevoegd worden, zelfs al zou de betrokkene in een andere procedure die documenten reeds hebben voorgelegd. Dat daarbij komt dat de bewering van de betrokkene niet correct is als zou hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken bij de asielaanvraag reeds identiteitsdocumenten hebben voorgelegd. Dat uit de consultatie van de documenten m.b.t. zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat voor geen enkel gezinslid aan de DVZ een (identiteits)document werd voorgelegd. Dat de verklaringen dat dit wel zou gebeurd zijn, duidelijk niet correct zijn.

Dat ten tweede het argument dat betrokkene in Iran geen paspoort zou hebben bezeten, niet kan worden aanvaard. Dat dit betrokkene niet belet in België een paspoort/identiteitskaart aan te vragen bij zijn nationale autoriteiten.

Dat ten derde de betrokkene inderdaad in het kader van de asielaanvraag verklaarde dat zijn identiteitsboekje in beslag genomen zou geweest zijn door Iraanse ordediensten. Dat evenwel het CGVS in de beslissing van 12/10/2006 vaststelde dat geen geloof kon worden gehecht aan juist de herkomst die betrokkene inroept te bezitten en derhalve dat het CGVS ook geen geloof hecht aan de beweerde problemen in Iran. Dat hieruit volgt dat geen rekening kan worden gehouden met het argument dat betrokkene een vrees voor vervolging inroept als reden om geen identiteitsdocumenten aan te vragen via zijn nationale autoriteiten in België. Dat hieruit ook volgt dat reeds door de bevoegde asieldiensten geen geloof werd gehecht aan de problemen die hij zou hebben gekend in Iran, waaronder dus ook de beweerde inbeslagname van het identiteitsboekje.

Dat ten vierde het niet overtuigt dat tot hertoe de identiteit van de betrokkenen niet in vraag zou zijn gesteld zodat die identiteit ook heden niet in vraag kan worden gesteld. Dat, aangezien de betrokkenen geen bewijs van hun identiteit/nationaliteit hebben voorgelegd bij de asieldiensten, de Dienst Vreemdelingenzaken in de beslissing tot onontvankelijkheid van 22/08/2006 beide echtgenoten noemde als 'de persoon die verklaart te heten en van XXX nationaliteit te zijn'. Dat uit de genoemde beslissing van het CGVS ook duidelijk blijkt dat zij zich sterke vragen stellen bij de beweerde herkomst

van de betrokkenen. Dat hieruit op een voldoende wijze blijkt dat, aangezien de betrokkenen zelf nagelaten hebben hun identiteit en nationaliteit aan te tonen, dat de bevoegde Belgische overheden niet anders kunnen dan vaststellen dat er geen bewijs aanwezig is dat de opgegeven identiteit en nationaliteit inderdaad correct zijn.

Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is.

(...)"

De tweede bestreden beslissing, die evenzeer op 11 januari 2008 ter kennis werd gebracht aan verzoekers, luidt als volgt:

"(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij (zij) deze termijn niet overschreden heeft. (wet van 15 december 1980 – art 7, alinea 1, 2°).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.1.2. Verweerder werpt tevens op dat verzoekers geen belang hebben bij het ingestelde beroep voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfsituatie van verzoekers en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoekers.

Gelet op de nauwe verbondenheid tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten – verbondenheid die onder meer blijkt uit het feit dat beide beslissingen gelijktijdig werden genomen en werden opgenomen in één en dezelfde instructie – dient, in casu, te worden gesteld dat niet zonder meer kan worden gesteld dat verzoekers geen belang hebben bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder blijft verder in gebreke om aan te tonen op welke grond hij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie inzake het gebrek aan belang bij de vordering tot nietigverklaring dient bijgevolg te worden verworpen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten

worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden noch vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart van verzoekers noch van de motivering die toelaat verzoekers vrij te stellen van deze voorwaarde. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

2.2.1.2. Waar verzoekers aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing niet op een redelijke manier is tot stand gekomen en in wezen stellen dat de aangebrachte gegevens niet correct werden beoordeeld, dient het middel verder onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

(...)”.

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat, indien de aanvragers niet beschikken over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Eerste verzoeker stelde in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat hij in het kader van een asielaanvraag een aantal stukken aangaande zijn identiteit heeft neergelegd en dat de asielinstanties zijn identiteit niet in vraag hebben gesteld, dat hij nooit over een paspoort heeft beschikt, dat zijn identiteitsdocument door de Iranese politie in beslag was genomen, dat hij gezien zijn moeilijkheden met de autoriteiten en zijn vrees voor vervolging geen vervangdocumenten kan aanvragen en dat hij een beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij zijn asielverzoek werd afgewezen.

In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat geen enkel gezinslid, in het kader van het asielverzoek, een identiteitsdocument heeft voorgelegd, dat niets eerste verzoeker belet een paspoort of identiteitskaart te vragen bij zijn nationale autoriteiten, dat door de asieldiensten geen geloof gehecht werd aan de problemen die eerste verzoeker zou hebben gekend in Iran en dat er ook geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde inbeslagname van een identiteitsboekje. Tevens wordt geduid dat de identiteit van verzoekers wel in vraag werd gesteld daar de Dienst Vreemdelingenzaken in de beslissing waarbij het asielverzoek onontvankelijk werd verklaard de formulering “*die verklaart te heten*” gebruikte.

De in de eerste bestreden beslissing opgenomen motieven vinden steun in het administratief dossier.

De stelling van eerste verzoeker dat ook rekening dient te worden gehouden met de uitleg die hij verschaft heeft in het kader van zijn asielverzoek vindt daarentegen geen steun in de hoger aangehaalde reglementaire bepalingen.

In zoverre verzoekers verwijzen naar hun vrees voor vervolging wordt in de eerste bestreden beslissing terecht gesteld dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof hechtte aan de beweerde problemen van verzoekers in Iran en dat

derhalve geen rekening kan gehouden worden met de ingeroepen vrees voor vervolging. Het is niet kennelijk onredelijk om indien een asielverzoek werd afgewezen te stellen dat er geen beletsel is om zich tot de nationale autoriteiten te richten om een identiteitsdocument aan te vragen.

Wat betreft de bewering dat geen rekening werd gehouden met de door eerste verzoeker ingestelde procedure voor de Raad van State tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient te worden opgemerkt dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt naar de ingestelde procedure - zodat niet kan gesteld worden dat er geen rekening mee werd gehouden - doch dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken oordeelde dat dit geen argument is dat kan overtuigen *“waarom de betrokkene niet een afschrift voorlegt van ofwel de identiteitskaart ofwel het paspoort.”* Gelet op het feit dat de procedure voor de Raad van State geen schorsende werking heeft en geen deel uitmaakt van de asielprocedure, is deze stellingname niet kennelijk onredelijk.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij tonen, gelet op voorgaande uiteenzetting, evenmin een schending aan van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel en benadrukt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.